

Anelse om, og det er for Resten nu en Maanedstid, siden jeg stærkt har dementret den Urigtighed, som det ærede Medlem Hr. Pürschel altsaa i Dag finder det rigtigt at føre frem her.

Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel indskrænke mig til disse Bemærkninger og skal saa blot i Anledning af en Bemærkning fra det ærede Medlem Hr. Pinstrup endnu tilføje nogle Ord. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han vilde stille det Spørgsmaal, og det var min Pligt at svare derpaa, om Regeringen havde gjort Henvendelse til den engelske Regering og paakaldt dens Indgriben. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, hvad det er, det ærede Medlem Hr. Pinstrup forlanger, vi skulde have gjort. Man er nu i Færd med at vedtage en Misbilligelse af, at vi tænkte paa at handle selv som Regering i Danmark, men det ærede Medlem Hr. Pinstrup forlanger, at vi skulde have henvendt os til den engelske Regering og opfordret den til at handle! Jeg synes, det var ikke blot at gaa over Aaen efter Vand, men at gaa over Nord søen efter Hjælp. Det var vist dog for galt. Vi havde jo i vor egen Haand at hjælpe os selv i denne Sag, og den 5. Juni var alting klart til, hvis ikke Vedtagelsen var sket, at bringe Arbejdsforholdene i Orden, saaledes at Landbrugseksporten fra den 6. Juni atter kunde gaa sin uhindrede Gang. Der var derfor ingen Anledning for os til at gaa over og bede den engelske Regering om at gribe ind i et Forhold, som man nu misbilliger, at vi har villet gribe ind i. Det synes jeg ikke, det ærede Medlem kan forlange, og hvor meget jeg end paaskønner hans Tale, maa jeg altsaa beklage, at jeg ikke har foretaget det Skridt, han syntes var rigtigt. Jeg finder, det var det først fornødne, at man stillede Krav til sig selv, og det danske Samfund var selv i Stand til at klare den Vanskelighed, hvori vi var. Dette havde Regeringen i Sinde at besørge, og jeg synes, at det ærede Medlem som Landbruger maa være tilfreds med, at vi har en Regering, der ikke forsømmer at tage Hensyn til Landbrugets Interesser.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Pürschel fandt under sin med tvivlsomme Paastande opvarmede Udvikling Anledning til et skarpt Angreb paa de saakaldte Fagforeningskorps, idet han i Tanken om disse saa et fuldgyldigt Udtryk for Nervøsitet, in casu altsaa for

min Nervøsitet som Følge af den foreliggende Lockout-Situations Udvikling. Naar det ærede Medlem undrede sig over denne Nervøsitet hos en Mand med en Hjerne, hvis Klarhed det ærede Medlem venligst anerkendte, maa jeg dog i den videnskabelige Sandheds Interesse gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at lige saa lidt som Nervøsitet behøver at være Udtryk for en uklar Hjerne, lige saa lidt er det tilstrækkeligt til at have en klar Hjerne, at man ikke er nervøs, en videnskabelig Sandhed, hvis Indhold det ved Lejlighed maaske kunde være af Interesse for det ærede Medlem at erindre sig. Hvad specielt Fagforeningskorpserne angaar, er Tanken om disse lige saa lidt Udtryk for Nervøsitet, som det ærede Medlems Udtalelser om disse Korps var Udtryk for en klar Hjernes Funktioner. Det ærede Medlem har nemlig enten ikke sat sig ind i og forstaaet Meningen med disse Korps, eller ogsaa har han glemt Forholdet, hvad jeg ikke vilde have fundet det mindste urimelige i, hvis han ikke samtidig havde talt om det. Thi hvad vil det sige, at Tanken om at oprette Fagforeningskorps var et Misgreb af den alvorligste Karakter, eller at det var en unneutral Handling at tillade Oprettelsen af disse Korps, saaledes som det ærede Medlem hævdede, idet han oven i Købet gjorde sig skyldig i den grundlæggende Misforstaaelse, at Fagforeningskorpserne betød, at den ene af Parterne optraadte som egentlige Ordenshaandhævere, altsaa som Politi. Jeg skal ikke opholde mig længe ved hele dette Sideproblem, som jo i øvrigt ikke er berørt i Debatten, men i Betragtning af, at det høje Ting anvender en Dag eller mere paa at diskutere et Provisorium, som ikke har eksisteret, vil Tinget maaske tillade mig at ofre to Minutter paa at diskutere disse Fagforeningskorps, som i hvert Fald har eksisteret i Fredericia.

Jeg kan i øvrigt med Hensyn til det ærede Medlems fejlagtige Paastand om disse Vagtkorps Stilling som Ordenshaandhævere henvise til Justitsministeriets Cirkulære af 19. Maj 1925. Dette Cirkulære er ganske vist rettet til Politimestrene, men heri ligger ikke nogen Art af Forbud imod, at ogsaa Dommere læser det. Da det ærede Medlem i saa Henseende imidlertid synes at have svævet i en Misforstaaelse, skal jeg blot pege paa dels, at Cirkulæret overhovedet kun gaar ud paa, at Politimestrene selv, hvor disse anser det for hensigtsmæssigt for Opretholdelsen